

El PSOE és Felipe

Sota el lema nacionalista «España, compromiso de solidaridad», s'ha desenrotllat, del dia 13 al 16, al Palau de Congressos i Exposicions de Madrid, el XXX Congrés Federal del Partit Socialista Obrer Espanyol. 769 delegats, representants del partit que governa i controla l'estat, han debatut i han aprovat una sèrie de ponències que condicionaran o legitimen la política portada a cap per l'executiu. La figura omnipotent de Felipe González encara ha eixit més reforçada de l'assemblea socialista que, fonamentalment, s'ha dedicat a ratificar les decisions ja preses pel president espanyol, com és ara la permanència en l'OTAN, o la política econòmica desplegada per l'equip de Miguel Boyer. Pel que fa a la delegació valenciana, assenyalar l'escassa, nul·la, influència política que una actitud seguidista respecte als òrgans centrals li ha comportat. Cap representant valencià no participarà en la nova executiva.

L'ESTIL CAVISTA NADAL

CAVES
NADAL

EL BOUQUET
DEL PAÍS
DEL CAVA

TOTES LES NOSTRES
CAVES SÓN DE
COLLITA PRÒPIA

PROVEÏDOR
PER AL PAÍS VALENCIÀ

SVRO
VINS I LICORS

Illes Canàries, 32
Tels. 362 58 74 - 377 40 36
VALENCIA

Reportatge

EL
PSOE

«Vers a pitjor executiva dels més de 100 anys d'història del PSOE». Així de contundent valorava García Dam-

Vicent MARTÍ

borenea, secretari general de Biscaia del PSE-PSOE, la gestió de la direcció del seu partit sorgida del XXIX Congrés. Era la vesprada del 13 de desembre, jornada d'obertura del

Felipe González: juntament amb altres coses, també ha caigut el puny

Ceuta, Melilla, País Valencià...

«La delegació valenciana, ací, té un pes polític equiparable al de les delegacions de Ceuta o Melilla, és a dir, nul». La frase textual, formulada per un dels 113 delegats valencians al XXX Congrés Federal del PSOE, il·lustra d'allò més bé l'estat d'ànim que imperava entre el gros de l'ambaixada del PSPV-PSOE, tot just acabat l'acte de clausura.

La sensació de ser un zero a l'esquerra, d'haver rebut un passó polític impressionant, d'haver estat sotmesos a una majúscula presa de pèl, era fàcilment detectable entre la majoria dels membres de la representació unida més nombrosa de tot l'estat. I, cal dir-ho tot, hi ha raons fundades perquè siga així.

Els tímids gestos d'autonomia respecte a l'executiva federal, que la direcció del PSPV-PSOE havia assajat els darrers temps, i que eren portats en forma d'esmenes per tal de ser in-

C. MIRÓ

corporades a les ponències, van ser abandonats un a un en el transcurs del congrés. 1. tot plegat, amb l'únic objectiu d'assegurar la permanència de Lerma o, en última instància, d'algun valencià, en l'executiva estatal. Tot per res: dels 17 membres de la nova direcció del PSOE no n'hi ha cap del país.

Tot perquè, durant els quatre dies que va durar l'aplec, la representació valenciana va anar amollant llast una cosa de no dir: 1) Van retirar una esmena a la ponència d'estatuts que propugnava un major grau de federalització per al PSPV en el camí ençetat pel PSC. 2) Van fer marxa arere en una possible confluència amb la delegació de Madrid, pel que fa a aprovar una resolució que potencias els tercers canals de TV en les comunitats autònomes. 3) No van gosar badar boca respecte al tema de la comarcalització, en vista de l'esperit densament provincialista que impregna tot el PSOE. 4) Van veure

XXX Congrés del PSOE, i Felipe González acabava de fer un balanç, més que positiu, triunfalista, de les realitzacions portades a cap per l'executiva tan durament desqualificada per Damborenea. El criteri del president espanyol va ser aclaparadorament corroborat pel 95'05% dels vots dels delegats, amb només 4'9% d'abstencions, i cap vot en contra. Ni el del mateix crític radical, naturalment.

No podia ser d'una altra forma, tampoc. 'Aquesta executiva era la que havia portat el partit al flagrant triomf electoral d'octubre del 82, i les bases socialistes n'estaven, legítimament, cofoies. Damborenea, que comparteix la satisfacció, matisa el seu acerb embat: «parle de la direcció residual que s'ha fet càrrec del partit després que els millors cervells, els caps més dotats de l'executiva, passaren a ocupar responsabilitats de govern. Aquest rebuig de direcció ha estat incapaç de desplegar cap tipus de política».

Ben significativament, Damborenea no cessa de repetir als informa-

Manuel Chaves, nou secretari d'Economia, ratifica la línia oficial

dors que l'assetgen que «el debat central del congrés és l'organitzatiu. El tema OTAN ja està decidit, des del moment que el president va presentar al parlament el decàleg bus-

cant el consens de la resta de forces polítiques en el manteniment d'Espanya a l'Aliança. I això pocs dies abans de venir a aquest congrés. Pel que fa a la política econòmica,

Garcia Miralles i Felipe Guardiola, al Comitè Federal

com la delegació de Granada guanyava, en el ple, una esmena per la qual totes les inversions que no fossen distribuïdes a través del Fons de Compensació Interterritorial serien repartides en funció del nivell de renda de cada comunitat autònoma: si

el govern aplica aquest criteri, la broma costarà al País Valencià un bon grapat de milions. Broma sinistra, a més, ja que la votació va ser perduda exclusivament perquè les perles de la Vega Baixa del PSOE valencià van votar amb Andalusia: considerant-se

pobres i andalusos, oblidaven que la distribució es faria per comunitats autònomes. 5) A la ponència de política econòmica no va poder anar ningú, perquè el coordinador del país, Vicent Soler, ha estat castigat, sense anar a Madrid, per tot el tenebrós afer de *limno*. I com els altres no en saben, de números... Amb raó no els fan punyeter cas.

Per res, en efecte. Lerina torna de Madrid, no calia sinó. Però torna amb el sarró buit de càrrecs, o de conquestes polítiques, per molt minses que siguin. Afegiu-hi que els únics que han aconseguit col·locar-se per elecció en el Comitè Federal (una mena de comitè central en terminologia leninista) han estat Garcia-Miralles, Cebrià Ciscar i Felipe Guardiola, i us en resultarà una situació tan summament plàstica que qualsevol pronòstic pel que fa al pròxim congrés del PSPV, que tindrà lloc a l'abril, a Alacant, serà creïble.

Al PSPV-PSOE s'ha obert la veda del fontaner. Una escopetada alçant lleugerament el punt de mira pot ser mortal per a l'amor de la finca. No en feu cas, de les protestes d'innocència.

tothom està d'acord que és l'única possible, i les discrepàncies són de matís respecte a la manera d'aplicar-la, i a quin ritme fer-ho. A més, ¿què anem a discutir, sinó detalls, quan tot just s'acaba de firmar l'AES?»

¿L'organització, obsessió de Damborenea? No tota, però. Fonamentalment, li preocupa un aspecte: «Cal triar, sobretot, una direcció que siga capaç de dur endavant la tasca històrica de què parlava Felipe, fins i tot si aquest no hi fos. Cal garantir la continuïtat del nostre projecte polític, inclús en el supòsit que Felipe no siga amb nosaltres».

Amb un llenguatge eufemístic però entenedor, Damborenea diagnòstica que, a hores d'ara, el PSOE és poca cosa més que Felipe i els altres. O dit d'una altra manera: sense Felipe, el PSOE no seria el que és ni estaria on està. Aquesta és la clau de volta de la lúcida anàlisi que el metge socialista fa del seu partit. I, per això, propugna una direcció sòlida, i uns mecanismes de funcionament que permeten, a mitjan terme, assegurar que una hipotètica desaparició de Felipe no posaria en perill tot allò que el PSOE representa, tots els punts amb què Damborenea se sent íntimament identificat.

A Damborenea, no li preocupa que Felipe González, cada volta més, esdenvinga un líder nacionalista furibund. Ell també ho és, espanyolista orgullós i, damunt, a Euskadi, que té més mèrit. Tampoc no li trau la son les ressonàncies messiàniques que es desprenen de les paraules de Nicolás Redondo, dites en el mateix congrés, i que, supose, subscriuria sense problemes: «No hi ha alternativa a Felipe dins del PSOE. Més encara, no veig en tot el país ningú que pugui ser alternativa al president». I els brots cesaristes serien considerats més com a indicis de la debilitat de la direcció socialista que com a vicis per ells mateixos.

Allò que decididament sembla provocar-li ànsia és que el projecte polític del qual és portador el PSOE pugui fracassar per dependre exclusivament d'una sola persona. Projecte que no és un altre, ai, que acabar de construir la nació espanyola des del poder d'un estat ara legitimat per la democràcia. D'ací les greus cabòries orgàniques del clarivident metge Garcia Damborenea, dirigent nacionalista del PSOE. ■

Com una pedra

Quan Joan Fuster, fa alguns anys, publicà un llibre titulat *Un país sense política*, hi hagué polítics que es posaren les mans al cap i, digníssims i ofesos, es consideraren personalment injuriats. ¿Com que el país no tenia política?

¡I tanta com en tenia! Precisament

Salvador Clotas, que com a català mai no ha exercit excessivament, i l'únic mallorquí, em sembla, és Emili Alonso, l'home dels diners —i, per això, imprescindible—. Tant Joan Lerma com Raimon Obiols han «caigut». ¿En desgràcia? Potser és massa prompte per a saber-ho.

En el cas de Lerma, la cosa era anunciada i, segons tots els indicis, pot obrir un període de lluita interna. Però, en fi, sempre s'ha de patir quan es pertany a un partit polític el secretari general del qual sembla

«Modificar el que calga per perpetuar-se en el poder»

eren ells els qui la representaven, amb tot el pes de la seua autoritat.

Però, no tenien raó. Durant tota la transició, ja em direu quins polítics valencians han representat alguna cosa destacable a Madrid, de no ser el sinistre segovià Abril Martorell o la bufa de bou (vegeu el seu darrer llibre) del senyor Attard. Perquè la presència dels equivalents Broseta i Ferrando Badia fou més aviat episdica i poc significativa.

Un país sense polítics, doncs.

I ho confirma l'absència de valencians en la comissió executiva federal del PSOE, elegida en el XXX congrés d'aquesta organització. El PSPV-PSOE, amb el major nombre de militants representants allà, no n'ha situat ni un en un organisme tan decisiu per a la vida interna del partit que governa a Madrid i a València. Cap. Tota una lliçó per als manifesters locals.

Però la cosa va més enllà. L'únic català del Principat és el ministrable

sofrir una forta crisi d'identitat. Perquè Felipe González ha actuat amb tota la força del seu poder, sense admetre crítiques. Hi ha gent que encara no s'ha refet de la forta impressió que els produïren les descripcions que González feu del PSOE. «El partit ha de ser dur com una pedra», digué en una ocasió, i hem de tenir «un partit d'acer», en una altra. La mòmia del camarada Stalin degué remoure's alegrement en el fred de Moscou, perquè les paraules semblaven d'ell.

La impressió que fa tot plegat és la d'una maquinària organitzativa molt forta, en mans d'uns polítics hàbils i espavilats, capaços de modificar el que calga en funció de la pròpia perduració en el poder. Les perspectives electorals que hi ha enfront d'ells són, comparades, enormement pobres. Si González no es mor —i no veig per què hauria de morir-se justament ara— hi ha PSOE per a molt de temps. ■